

прѣдложение окръжниятъ съвѣтъ рѣшилъ въ 1892 г. да се въздигне паметникъ на Х. Димитра въ родния му градъ. Произведенъ е конкурсъ прѣзъ 1914 г. и положенъ е основния камъкъ на паметника; неговото построяване се спрѣ при обявяването на войната, за да чака по-благоприятни дни за завършване на прѣдприятието.

Като кметъ, той е полагалъ грижи за благоустройството и икономическото повдигане на града. Въ врѣме на неговото кметуване е билъ построенъ градски водопроводъ — най-евтения въ България (26% подъ девиза) и сж били издигнати училищата: „Д-ръ Ив. Селимински“ и „Х. Димитъръ“. Прѣзъ сжщото врѣме е станало и попълването на класното Пашево дѣвическо училище и прѣвърщането му въ пълна гимназия. Дава по-добъръ обликъ на града чрѣзъ разширяване на главнитѣ улици. Той е така сжщо единъ отъ основателитѣ на *приюта* за немощни старци въ града.

Колкото се отнася до дѣйността му за икономическото повдигане на града, тя се изразява главно въ основаване на дружества съ икономически задачи. Такива сж: *Лозарскиятъ сичдикатъ*, на който се дължи главно възобновяването на унищоженитѣ отъ филоксерата лозя, *Бубарското дружество*, което стимулира интереса къмъ този поминъкъ, *Краварското дружество* и т. н.

И до днесъ той не прѣстава да се интересува отъ общественни въпроси. Нѣма почти културно начинание въ града, въ което да не взема живо участие. Отъ 1914 г. до днесъ е прогимназияленъ учителъ въ града. Той е и прѣдседател на сливенското читалище „Зора“.

Прѣзъ 1897 г. се полагатъ основитѣ на най-сериозното прѣзъ тия години списание „Животъ“, съ редакторъ-издателъ *Стефанъ Гидиковъ*, което продължава до 1899 г. Списанието „Животъ“ бѣ „мѣсечно илюстрирано научно — литературно“. Списвало се съ рѣдка вѣщина, на каквато се радва и самиятъ му редакторъ — издателъ, и отговаряло на модернитѣ западни списания (особно на английското Review of Reviews). И до днесъ това замрѣло по парични средства списание не е надминато отъ нѣкои по-нови български списания, каквито напоследъкъ охотно почнаха да никнатъ и чезнатъ, ограничени въ сухи догматични рамки или имащи прѣдъ очи чисто спекулационни разчоти. Списанието „Животъ“ първо между другитѣ подхвърли на критически разборъ злободневния тогава български *социализъмъ*, който прѣзъ това врѣме дѣйствително бѣше своеобразенъ български.

Въ списанието „Животъ“ участвуваха мнозина млади сливенски сили, между които и студентитѣ по френска литература въ Парижъ *Ив. Стойновъ* и *х. Николовъ* (днесъ покоенъ и погребенъ въ Парижъ). Редакторътъ му *Стеф. Гидиковъ* (р. 1872 г.), западенъ възпитаникъ, внукъ на *Руско*